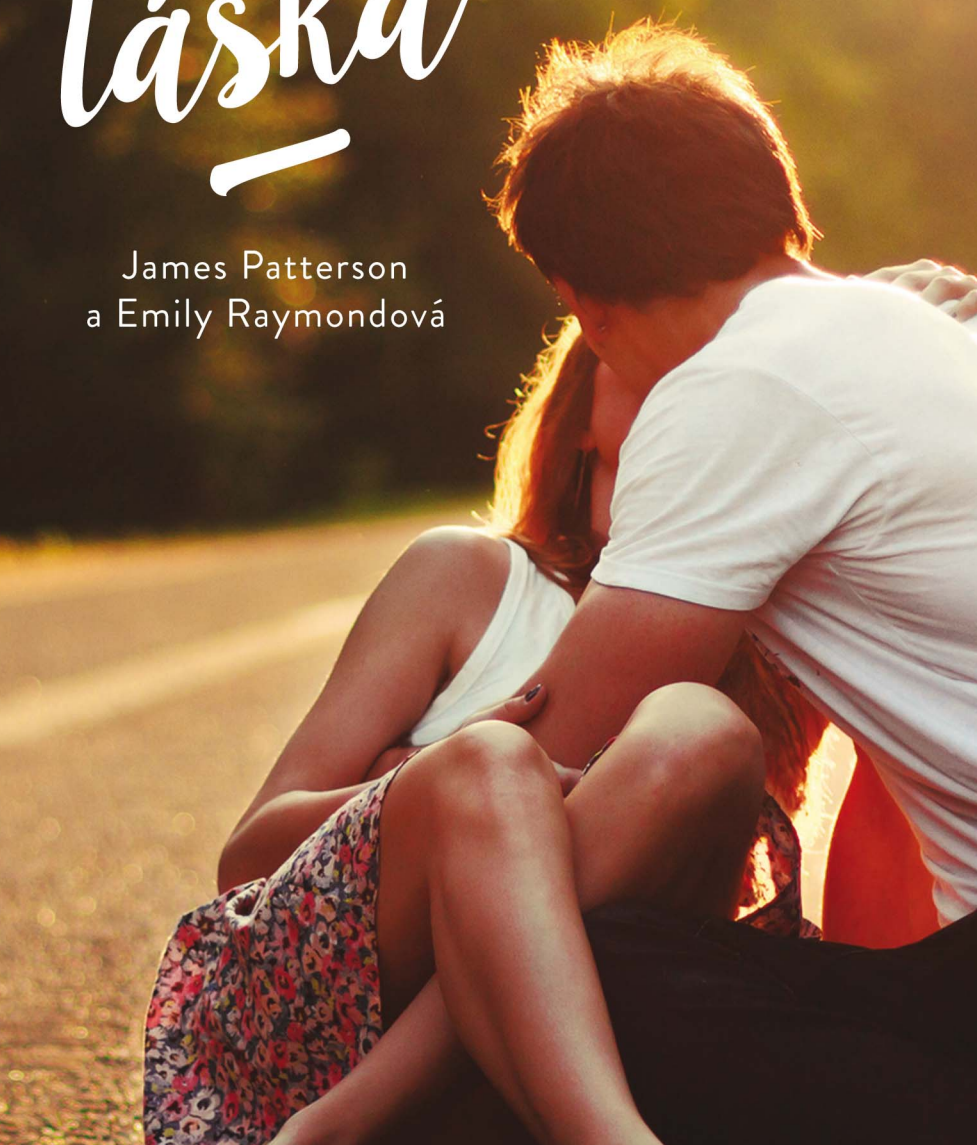

První láská

COOL
BOO

James Patterson
a Emily Raymondová

COO
BOO

První láska

James Patterson
a Emily Raymondová

COO
BOO

Přeložila Martina Buchlová

Copyright © 2014 by James Patterson

This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA.

All rights reserved.

Translation © Martina Buchlová, 2015

ISBN 978-80-7447-903-8

Pro Jane

Hrubý nástin První lásky jsem svému nakladateli poslal na podzim 2010, ten příběh však začal o mnoho let dřív, když jsem se zamiloval do ženy jménem Jane Blanchardová. Jednou ráno jsme se procházeli po New Yorku. Jane z ničeho nic zkolabovala. Potom dva roky bojovala s rakovinou a zemřela mladá. Příliš mladá. Janie, chybí mi tvůj úsměv. Doufám, že bude dál žít v této knížce, v milostném příběhu, který mi připomíná dobu, kterou jsme strávili spolu (i když si nevzpomínám, že bychom kradli nějaká auta).

J. P.

—

Prolog

—

jedna

Dobře, možná se tímhle nepostavím zrovna do nejlepšího světla, ale hned na začátek bych měla říct, že jsem byla tak vzorná šprtka, že mě představa, že ten den vynechám poslední dvě vyučovací hodiny (pokročilou fyziku a pokročilou angličtinu), tak absurdně vynervovala, až jsem se vážně zamyslela nad tím, jestli za to ten šílený plán vůbec stojí.

Když na to teď vzpomínám, nemůžu uvěřit, že chybělo tak málo, a byla bych se připravila o nejkrásnější, nejvtipnější, nejbolestivější a absolutně nejpřevratnější zážitek, jaký se mi kdy naskytne.

Byla jsem taková blbka.

Stála jsem v Ernieho lékárně a limonádovně a žaludek se mi svíral, jako by v něm někdo pořádal epickou party. Špičkami vintage kovbojských bot od Frye jsem okopávala barový pult, dokud mi Ernie – jemuž je asi tak milion let a je to totální bručoun – neřekl, abych toho nechala. Ernie je ale téměř hluchý, stačil by mu jeden koncert kapely typu Nickelback a neslyšel by vůbec, takže jsem zula boty a kopala si vesele dál.

Byla jsem ráda, že se mě nezeptal, proč sedím v jeho prastarém obchodě a popíjím obří kafe (které jsem potřebovala asi tak jako díru do hlavy) místo toho, abych o dvě ulice dál na střední škole Klamath Falls poslouchala výlevy pana Foxe o časoprostorovém kontinuu. Protože co bych mu na to asi řekla?

No, Ernie – teda pane Holmane – čekám tu na kluka, se kterým nikdy nebudu moct chodit, a chystám se po něm

chtít něco tak monumentálního, že nám to oběma buď zachrání život, nebo nás to úplně zničí.

Ernie není zrovna příznivcem pubertálního vyvádění, což je nejspíš ten důvod, proč se v jeho obchodě nikdy neukáže v podstatě nikdo, koho znám – a také proto, že všechny jeho sladkosti na sobě mají vrstvičku prachu a Snickers od něj by se daly používat jako páčidla.

Ale mně to nevadí. A tomu klukovi, o němž jsem se zmínila, taky ne. Ernieho obchod je *naše* místo.

Ten kluk mi pár hodin předtím poslal vzkaz. Nějak se mu podařilo dostat ho do mojí skříňky navzdory tomu, že na naši školu už nechodí a že tam máme ochranu jak z elitního komanda, která nás má chránit před bůh-ví-čím (možná před výtržnostmi v důsledku čiré maloměstské nudy).

Axi,

takže ty máš převratnou novinku, jo?

*Šokuje mě, že si myslíš, že mě dokážeš překvapit –
nebo překvapuje, že si myslíš, že mě dokážeš šokovat.*

Nebo tak něco.

Ty seš ten slovní snob, ne já.

Každopádně se nemůžu dočkat, až to uslyším.

U Ernieho, 13:15.

Jo, to znamená ulejt se ze školy.

A žádný výmluvy.

Tvůj oblíbený „plantážník“

Celý Robinson. Jednou jsem mu ze randy řekla „plantážníku“ a on mi to musí neustále připomínat. Je mu skoro sedmnáct. Můj nejlepší přítel. Můj spolupachatel.

Slyšela jsem, jak se otevírají dveře, a podle toho, jak se Erniemu rozzářil obličej, jako by mu někdo dával dárek, mi

bylo jasné, že to je on. Tak Robinson na lidi působil: Jen vešel do místnosti, světla v ní se najednou nějak víc rozzářila.

Přišel ke mně a poplácal mě po rameni. „Axi, ty trubko,“ řekl (milujícím tónem, pochopitelně). „Nikdy nepij kafe od Erniero bez něčeho sladkýho.“ Naklonil se ke mně blíž a zašeptal: „To svinstvo ti vypálí díru do žaludku.“ Pak se obkročmo posadil na stoličku vedle mě, jeho nohy vypadaly v sepraných leviskách vytáhle a štíhle. Měl na sobě flanelovou košili, přestože už byl konec května a skoro pětadvacet stupňů.

„Nazdar Ernie,“ zavolal, „slyšel jste, že Timbers vyhodili trenéra? A můžu tu dostat čokoládový koblížek?“

Ernie k nám došel a kroutil přitom prošedivělou hlavou. „Fotbal!“ remcal. „To, co Oregon potřebuje, je profesionální baseball. To je pořádný sport.“ Položil zákusek na starý oprýskaný talířek a oznámil: „Na účet podniku.“

Robinson se na mě otočil, zakřenil se a palcem ukázal na Erniero. „Já toho chlapa miluju.“

Bylo mi jasné, že ta láska rozhodně není neopětovaná.

„Takže,“ začal Robinson a zaměřil na mě svou plnou pozornost, „jakej je ten tvůj šílenej nápad? Chystáš si konečně udělat řidičák? Rozhodla ses vypít celý pivo? Přestaneš si tak oddaně vypracovávat domácí úkoly?“

Pořád se do mě naváží kvůli tomu, jak jsem vzorná. Robinson si myslí – a můj táta s ním souhlasí – že je rebel, protože nechal střední školy, která mu přišla „nedostatečně stimulující“ a „plná negramotů“ (slovo *negramot* jsem ho samozřejmě naučila já). Osobně si myslím, že v tomhle měl pravdu.

„Nejspíš prolitnu ze všeho kromě angličtiny,“ svěřila jsem mu a ani jsem nepřeháněla. Můj studijní průměr čekal střemhlavý pád. Blížily se závěrečné zkoušky a já tu s trochou štěstí neměla být, abych se jich zúčastnila. Ještě před týdnem by mi

to nedalo v noci spát. Ale podařilo se mi přestat si s tím dělat starosti, protože pokud tenhle plán vyjde, můj život tak, jak ho znám, se převrátí na ruby.

„Podle toho, jak tě znám, mi to připadá dost nepravděpodobný,“ řekl Robinson. „A jestli seš trochu roztěkaná a – chraň bůh – dostaneš z něčeho dvojku, tak co? Máš přece plný ruce práce se psaním velkého amerického románu – *jauvajs!*“

Praštila jsem ho do předloktí. „Ale notak. Mezi školou a staráním se o chudáka tátu nemám na psaní vůbec čas.“ Táta už pár let procházel v životě těžkým obdobím a snažil se z něj propít. Snad ani nemusím říkat, že mu ta strategie zrovna moc nefungovala. „Můžeme se zaměřit na to, kvůli čemu tu jsme?“ zeptala jsem se.

„Což je...?“

„Utíkám z domova,“ řekla jsem.

Robinsonovi spadla brada. Jen tak mimochodem, na rozdíl od mojí maličkosti nikdy nenosil rovnátka a stejně měl dokonalý chrup.

„A pro tvou informaci, ty seš v tom se mnou,“ dodala jsem.

dva

„Slyšels to, Ernie?“ zavolal Robinson. Řekla bych mu, že zní absolutně hyperohromně, ale za takový výběr slov by se mi asi nikdy nepřestal posmívat.

Ernie pochopitelně nic neslyšel, ani Robinsonovu otázku. Robinson od sebe odstrčil koblížek a zadíval se na mě, jako by mě viděl poprvé. Překvapit ho se mi moc často nedaří, tak jsem si to docela užívala.

„Přečetl sis vůbec tu knihu *Na cestě*, co jsem ti dala?“ zeptala jsem se.

Ted' se Robinson zatvářil rozpačitě. „Mám to rozečtený...“

Obrátila jsem oči v sloup. Neustále Robinsona obdarovávám knihami a on mi neustále vnucuje hudbu, ale vzhledem k tomu, že on nedokáže udržet pozornost a mně nefunguje iPod, zůstane většinou jen u předání. „No, Sal – což je vlastně prostě Jack Kerouac, který to napsal – a jeho kámoši projedou celou zemi a seznamují se s šílenýma lidma a tancují v obskurních barech a lezou po horách a sázejí na dostizích. A my to všechno budeme dělat *taky*, Robinsone. Necháme tenhle prdelákov za sebou a vyjedeme si na velkolepej roadtrip. Z Oregonu do New York City – cestou budeme stavět, samozřejmě.“

Robinson na mě mrkal. *Kdo vůbec jsi?* vyzařovalo mu z očí.

Posadila jsem se víc zpřima. „Nejdřív se pojedeme podívat na sekvoje, protože jsou totálně mystický. Pak dáme San Francisco a Los Angeles. Potom vyrazíme na východ do Colorada na písčiny duny. Pak Detroit – *Motor City*, Robinsone,

přesně tvoje parketa. A potom, protože seš takovej automaniak, půjdem na Millennium Force v Cedar Pointu. Ta horská dráha prý jede sto padesátkou! Zajdeme na Coney Island. Podíváme se na Chrám z Denduru v Metropolitním muzeu umění. Budeme dělat úplně všechno, co se nám zachce!“

Uvědomovala jsem si, že zním dost šíleně, tak jsem před ním rozprostřela svoji pomačkanou mapu, abych mu ukázala, jak jsem to celé promyslela. „Tohle je naše trasa,“ oznámila jsem mu. „Ta fialová čára, to jsme my.“

„My,“ zopakoval. Zjevně mu chvíli trvalo se s mým návrhem ztotožnit.

„My. Ty musíš jet taky. Bez tebe to nezvládnou.“

To byla pravda, potřebovala jsem ho víc, než jsem před ním byla ochotná připustit. Nebo i před sebou.

Robinson se zničehonic rozchechtal a smál se tak dlouho a tak moc, až jsem se začínala bát, že se mi tímhle způsobem snaží říct: *Ani omylem, ty šílená osobo, která sice vypadá jako Axi, ale přitom je to evidentně vyšinutej maniak.*

„Když se mnou nepojedeš, kdo mi bude připomínat, abych si ke kafi dávala aspoň koblihu?“ Pokračovala jsem, protože jsem mu nechtěla dát šanci, aby mi skočil do řeči nějakou sarkastickou poznámkou. „Vždyť víš, že mám absolutně nulovej orientační smysl. Co když se ztratím v L.A. a lapnou mě scienologové a najednou začnu věřit na Xenua a mimozemšťany? Co když se opiju ve Vegas a vezmu si nějakýho cizího chlapa? A kdo mě bude dloubat do žeber, když začnu citovat Shakespeara? Kdo mě bude před tím vším chránit? Přece nemůžeš nechat šestnáctiletou holku, aby jen tak úplně sama projela celou zem? To by přece bylo morálně nezodpovědný –“

Robinson zvedl ruku, aby mě umlčel, a ještě pořád se uchechtával. „Já možná sice jsem plantážník, ale rozhodně nejsem *morálně nezodpovědný*.“

No hurá, konečně něco říká! „To znamená, že se mnou pojedeš?“ zeptala jsem se a zadržela jsem dech.

Robinson se zadíval ke stropu. Mučil mě a moc dobře to věděl. Natáhl se po talířku a zamyšleně se zakousl do mojí koblihy. „No,“ začal.

„No, co?“ Už zase jsem kopala do pultíku. Silně.

Prohrábl si vlasy, které byly tmavé a vždycky trochu roz-cuchané, i když si je zrovna nechal ostříhat. Pak se otočil a podíval se na mě svýma šibalskýma očima. „No,“ řekl vy-rovnaným hlasem, „to teda sakra jo.“

První část

1

Ve 4:30 jsem se probudila a vytáhla batoh zpod postele. Posledních pár nocí jsem jen posedle balila a vybalovala a přebalovala, abych si byla jistá, že mám přesně to, co potřebuju, a nic navíc. Nějaké oblečení, kastilské mýdlo značky Dr. Bronner's („holící gel, šampón, masážní olej, zubní pasta, mýdlo a pěna do koupele v jednom,“ píše se na etiketě) a švýcarský zavírací nůž, který jsem čmajzla tátovi z šuplíku. A foťák. A pochopitelně můj deníček, který s sebou nosím vždycky a všude.

Jo a víc než patnáct set dolarů v hotovosti, protože už skoro pět let jsem v naší ulici nejlepší na hlídání dětí a taky se za to nechávám náležitě odměňovat.

Možná že nějaká moje část už odjakživa tušila, že odsud jednou vypadnu. Proč bych jinak nevyhodila svoje úspory za iPad a plesové šaty od Very Wang jako všechny ostatní holky z naší třídy? Tu mapu Spojených států jsem měla na zdi už roky a často jsem na ni zírala a představovala si, jaké to je v Coloradu nebo Utahu nebo Michiganu nebo Tennessee.

Nemůžu uvěřit, že mi sbírání odvahy k odchodu nakonec trvalo tak dlouho. Koneckonců, viděla jsem, jak to udělala moje máma. Šest měsíců potom, co umřela moje mladší sestřička Carole Ann, si máma otřela zarudlé oči a vypařila se. Odjela zpátky na východ, kde vyrostla, a pokud vím, ani se neohlédla.

Třeba mám tu nutkavou potřebu zdrhnout v genech. Máma to udělala, aby utekla před žalem. Táta utíká alkoholem.

A teď jsem utíkala i já... a připadalo mi to tak zvláště *správné*. Konečně. Skoro bych odpustila i mámě, že odešla.

Nasoukala jsem se do cestovního oblečení a kecek – a u toho jsem se rozloučila se svými oblíbenými kovbojskými botami – hodila si batoh na záda a pevně utáhla popruhy. Tenhle byt, tohle město, tenhle život mi bude chybět asi tak jako propuštěnému trestanci jeho cela, což znamená ani trochu.

Táta spal v obýváku na našem odporném gauči. Kdysi na něm byly takové hezké růžové květy, které teď ale vypadají nějak nahnědle oranžové, jako by i látkové rostliny dokázaly v našem bytě zanedbaně uvadnout. Prošla jsem kolem něj a vyklouzla hlavními dveřmi.

Táta si tiše odfrknul, ale jinak spal dál jako poleno. V posledních pár letech si docela zvykl na to, že od něj lidi odcházejí. Vážně by mu vadilo, kdyby zmizel další člen Mooreovic rodiny?

Venku na chodbě jsem se ale zarazila. Představila jsem si, jak se probudí a odšourá se do kuchyně, aby si postavil na kafe. Uvidí, jak jsem to tam nechala uklizené, a bude vážně rád a třeba se rozhodne, že se vrátí z práce dřív a uvaří opravdovou večeři pro celou rodinu (nebo pro zbytek celé rodiny). A pak na mě bude čekat u stolu tak, jak jsem na něj tolikrát čekala já, dokud jídlo nevystydne.

Nakonec mu to dojde: Jsem pryč.

V hrudi se mi rozlila tupá bolest. Otočila jsem se a vešla zpátky dovnitř.

Táta ležel na zádech, dýchal pootevřenými ústy a ještě pořád byl obutý. Natáhla jsem ruku a lehce se dotkla jeho ramene.

Když se to vezme kolem a kolem, jako otec nebyl nijak příšerný. Platil nájem a nákupy, i když jsem na ně pak většinou chodila já. Když jsme spolu mluvili, což nebylo nijak často, ptal se mě na školu a kamarády. Vždycky jsem říkala,

že všechno je super, protože mi na něm záleželo dost na to, abych mu lhala. Snažil se všechno dělat, jak nejlíp uměl, i když i to nebylo nic světoborného.

Napsala jsem asi sto různých verzí dopisu na rozloučenou. Prosebný: *Zkus to pochopit, prosím. Prostě to je něco, co jsem potřebovala udělat, tati.* Lichotivý: *To tvoje láska a starost mi daly sílu tuhle cestu podniknout, tati.* Literární: *Skvělý irský dramatik George Bernard Shaw napsal: „Život nespočívá v hledání sebe sama. Život spočívá ve vytváření sebe sama.“ A já se chci vytvořit, tati.* Naštvaný: *Nemusíš se o mě bát, dokážu se o sebe postarat. Děláám to přece od té doby, co máma odešla.* Nakonec mi ale žádný z nich nepřipadal dost dobrý a všechny jsem je vyhodila.

Sklonila jsem se k němu blíž. Byl cítit pivem a potem a vodou po holení značky Old Spice.

„Tati,“ zašeptala jsem.

Možná nějaká moje miniaturní část doufala, že se probudí a zastaví mě. Někaká mrňavá, slabá část, která chtěla být znovu tou malou holčičkou, která má zdravou a nerozbitou rodinu. Ale to se rozhodně stát nemohlo, ne?

Tak jsem se sklonila a políbila svého otce na tvář. A pak jsem ho doopravdy opustila.

2

Robinson na mě čekal v zadním boxu nonstop otevřené kavárny na Klamath Avenue, dva bloky od autobusového nádraží. Vedle sebe měl opřený batoh, který vypadal, jako by ho koupil za kuře a niklák od nějakého zcestovalého tuláka, a jeho výraz mi připomínal hlídacího psa, co spí s jedním okem otevřeným. Podíval se na mě přes oblak páry, která mu stoupala z kávy.

„Objednal jsem koláč,“ řekl.

Jako by servírka čekala na to, až to řekne, a přinesla upatlaný talíř s borůvkovým koláčem a dvě vidličky. „Vy jste ale brzo vzhůru,“ poznamenala. Byla ještě tma. I ptáci ještě vyspávali.

„Vlastně jsme upíři,“ odpověděl Robinson. „Dáváme si něco na zub před spaním.“ Zamžoural na její jmenovku a pak se na ni usmál tím svým širokým neodolatelným úsměvem. „Neprozradíte nás, Tiffany, že ne? Nepotřebuju, aby mi někdo prohnal srdce kulem. Je mi jen pět set – na smrt jsem ještě moc mladej a okouzlující.“

Zasmála se a otočila se na mě. „Tvůj přítel je vtipálek,“ řekla.

„On není můj přítel,“ zareagovala jsem bleskově.

Robinsonova odpověď přišla skoro stejně rychle. „Pozvala mě na rande, ale já ji odmítnul.“

Nakopla jsem ho pod stolem do holeně a on vyjekl. „Vymýšlí si,“ oznámila jsem jí. „Bylo to naopak.“

„Vy jste vážně komici,“ řekla Tiffany. Nebyla o moc starší

než my, ale zakroutila hlavou, jako bychom byli jen hloupoučké děti. „Měli byste s tím vystoupením vyjet na turné.“

Robinson si nabral pořádné sousto koláče. „To přesně uděláme.“

Přistrčil talíř ke mně, ale já zakroutila hlavou. Nemohla jsem jíst. Zatím se mi dařilo držet nervy na uzdě, ale teď jsem měla pocit, že každou chvíli vyletím z kůže. Kdy jsem naposled udělala něco takhle šíleného, takhle monumentálního? Nikdy jsem ani nepřišla domů po večeři.

„Pohni s tím koláčem,“ pobídla jsem ho. „Autobus do Eureka jede za čtyřicet pět minut.“

Robinson přestal kousat a zíral na mě. „Prosím?“

„Autobuuuuu,“ natáhla jsem to. „Ten, kterým pojedeme, víš? Abysme odsud konečně vypadli...“

Robinson vybuchl smíchy a já uvažovala o tom, že bych ho znovu nakopla, protože nemusíte být génius, abyste poznali rozdíl mezi tím, když se někdo směje s *vámi* a když se někdo směje *vám*. „Co je tak k smíchu?“

Naklonil se nad stůl a položil mi dlaně na ruce. „Axi, Axi,“ zakroutil hlavou. „Tohle je naše životní cesta. Přece ji *nepodnikneme* v autobuse.“

„Cože? A kdo tu cestu naplánoval, co?“ zeptala jsem se. „A co je na autobuse špatného?“

Robinson si povzdechl. „No *všechno*. Ale řeknu ti pár konkrétních bodů, abys do mě přestala zabodávat ty velký modrý kukadla. Je to *naše* cesta, Axi, a nechci se o ní dělit s týpkem, co ho zrovna pustili z basy, nebo se stařenkou, co mi bude chtít ukazovat fotky vnoučat.“ Ukázal na mě vidličkou plnou koláče. „Navíc, autobus vlastně není nic jiného než obří Petriho miska na kultivaci superbakterií, a než se jím někam dostaneš, trvá to moc dlouho. To jsou dva bonusový důvody.“

Rozhodila jsem rukama. „Když jsem se naposled dívala, žádný soukromý tryskáč jsme neměli, Robinsone.“

„Kdo tu říkal něco o tryskáči? Vezmeme si přece auto, ty blbko.“ Opřel se o stěnu boxu a propletl si ruce za hlavou. Působil absolutně uvolněně a nonšalantně. „A tím vážně myslím *vezmeme*.“

3

„Co to děláš?“ zasyčela jsem na Robinsona, zatímco mě vedl do jedné z vedlejších ulic. Má tak dvakrát delší nohy než já, takže jsem musela poklusávat, abych mu stačila.

Když jsme došli na křižovatku, popadla jsem ho za loket a otočila čelem k sobě. Tváří v tvář. Plantážník a slečna správnačka.

„Myslíš to vážně?“ zeptala jsem se. „Řekni mi, že si děláš srandu.“

„Ty ses postarala o trasu. Nech mě zařídít transport.“

„Robinsone –“

Vykroutil se mi ze sevření a položil mi paži kolem ramen, trochu jako starší brácha. „Uklidni se, HH, a já tě trochu poučím o tom, jak se vybírá vozidlo.“

„Poučíš o čem? A neříkej mi tak.“ Myslí tím Hodná Holka a mě nehorázně vytáčí, když mi tak říká.

Ukázal na auto přímo před námi. „Tak tohle, jak vidíš, je Jaguar. Nádherná mašina. Ale je to XJ6 a ty mají problémy s palivovými filtry. A ty přece nechceš, aby z tvýho kradenýho auta unikl benzin, Axi, protože pak by to taky mohlo začít hořet, a pokud bys nezahynula v plamenech, rozhodně bys šla bruchet za krádež vozidla.“

O kousek dál ukázal na zelenou dodávku. „Dodge Grand Caravan je prostorný a spolehlivý vůz, ale my jsme dobrodruzi, ne hospodyňky.“

Rozhodla jsem se předstírat, že je to celé jen hra. „Dobře, a co tamto?“ zeptala jsem se.

Podíval se, kam ukazuju, a zatvářil se zamyšleně. „Toyota Matrix. Jo, rozhodně dobrá možnost. Já ale hledám něco trochu stylovějšího.“

Ted' už slunce vykukovalo nad obzor, ptáci byli vzhůru a začínali štěbetat. Jak jsme s Robinsonem procházeli ulicemi zapadanými listím, cítila jsem, jak se okolí probouzí. Co kdyby někdo vylezl ven pro noviny a uviděl ten párek záškoláků, kteří podezřele prozkoumávají místní auta?

„No tak, Robinsone,“ řekla jsem, „pojď pryč.“ Pořád ještě jsem doufala, že stihneme ten autobus. Měli jsme na to deset minut.

„Chci prostě jen dokonalý kousek.“

A přesně v ten okamžik jsme koutkem oka zahlédli šmouhu. Byla hnědá a rychlá a bleskově se blížila. Zalapala jsem po dechu a natáhla se po Robinsonovi.

Uchechl se a objal mě. „Ale Axi, seber se. Je to jen pes.“

Srdce mi zběsile bušilo. „Jasně... ted' už to vidím.“

A taky jsem si už uvědomila, že to nejspíš není ani agresivní pes. Byla to taková malá, ušmudlaná koule se zacuchanou srstí. Žádný obojek, žádná známka. S napřaženou rukou jsem se k němu o krok přiblížila a psík polekaně ucukl. Otočil se a radši se vydal přímo k Robinsonovi (jak jinak) a olízl mu dlaň. A pak si mu ten hajzlík lehnul k nohám. Robinson si klekl, aby ho mohl pohladit.

„Robinsone,“ podotkla jsem už trochu netrpělivě, „ať už autobusem, nebo kradeným autem, měli bysme pohnout.“

Jako by mě neslyšel. Dlouhýma, ladnýma rukama něžně zatahal pejska za uši a ten se převalil na bok. Když ho Robinson drbal na bříšku, zvíře škubalo nožičkou a z tlamičky se mu vyvalil růžový jazyk na důkaz absolutní psí extáze.

„Ty seš ale hodnej kluk,“ broukal Robinson. „Ale kam patřiš?“

I když ten pes odpovědět nemohl, věděli jsme to. Byl pohublý a srst měl slepenou blátem. Na hřbetě měl holý pruh sedřené kůže. Tenhle pes nikomu nepatřil.

„Přál bych si, abys mohl jít s náma,“ řekl Robinson. „Ale máme před sebou dlouhou cestu a nemyslím, že by sis jí nějak extra užil.“

Psík se na něj podíval, jako by si byl schopný užít prakticky cokoli, co by zahrnovalo víc hlazení od Robinsona. Ale když utíkáte před svým životem a nemůžete si s sebou vzít nic, co nepotřebujete, spadá zatoulaný pes striktně do kategorie „ne nutné“.

„Dej mu najevo trochu lásky, Axi,“ pobízel mě Robinson.

Sehnula jsem se a zabořila prsty do pejskova špinavého kožichu tak, jak jsem to viděla dělat Robinsona, a když jsem tomu psíkovi přejížděla dlaní po hrudi, cítila jsem překotné bušení jeho srdíčka a nadšení z toho, že našel domov, někoho, kdo se o něj postará.

Chudáček, pomyslela jsem si. Nějakým způsobem jsem přesně věděla, co cítí. Neměl vůbec nikoho a musel trčet tady.

Ale my ne. Ted' už ne.

„My odjíždíme, kámo. Je mi to líto,“ oznámila jsem mu. „Prostě musíme jít.“

Bylo to vážně divné, ale tohle rozloučení z nějakého důvodu bolelo skoro stejně jako to, co jsem zašeptala svému tátovi.

Nechali jsme ho tam s jedním z Robinsonových balíčků sušeného masa a zamířili na konec bloku, kde se Robinson zastavil. „To je ono,“ zašeptal a v hlase se mu zračila nefalšovaná nábožná úcta. Popadl mě za ruku a přeběhli jsme křižovatku.

„Co je ono?“ zeptala jsem se, ale on mi samozřejmě neodpověděl.

Kdyby to mělo dál pokračovat tímhle stylem, asi bychom si museli vážně promluvit – protože na cestě jsem opravdu netoužila po společníkovi, který vnímá jen 50 procent toho, co vypustím z úst. Kdybych chtěla, aby mě někdo ignoroval, mohla jsem prostě zůstat v Klamath Falls se svými idiotskými spolužáky a otcem alkoholikem.

„Řešení,“ odpověděl konečně a povzdechl si tak hluboce, až by si jeden myslel, že se zrovna zamiloval. Otočil se ke mně a vyseknul mi přehnanou poklonu s rozmáchlým mávnutím paží jako uvaděč v nějaké meganóbl restauraci (v tom druhu stravovacího zařízení, který u nás v K-Falls nevedeme).

„Alexandro, má paní, váš kočár čeká,“ pronesl s širokým úsměvem. Protočila jsem oči jako vždycky, když na mě vytáhne ten svůj falešný britský přízvuk a začne mi říkat celým jménem.

A pak jsem je protočila znovu: Můj takzvaný kočár byla, jak se ukázalo, ve skutečnosti *motorka*. Velký černý Harley-Davidson s bíle lemovanými pneumatikami, přešlší naleštěného chromu a koženými sedlovými brašňami ozdobenými

stříbrnými cvočky. Z řídítek a ze dvou polstrovaných sedadel visely střapce. Celé se to blýskalo, jako by to zrovna vyjelo z předváděcí místnosti.

Robinson stál vedle mě a v nějakém cizím jazyce si šeptal: „Dvouválcovej V-Twin motor z roku devadesát šest.“ Pak dodal něco o „elektronickém ovládání plynu a šestistupňové převodovce“ a pak něco dalšího, čemu jsem nerozuměla.

I já jsem pochopila, že to byla nádherná motorka, a to přitom sotva rozeznám terénní motorku od Ducati. „Bezva,“ utrousila jsem s pohledem na hodinky. „Ale už bysme *vážně* měli jet.“

V tu chvíli mi došlo, že se Robinson k tomu stroji sklání se šroubovákem v ruce.

„*Přeskočilo ti?*“ sykla jsem.

Ale on mi neodpověděl. Už zase.

Chystal se tu věc nastartovat *drátkama*. Dopr...

Odběhla jsem na druhou stranu ulice a schovala se mezi dvě auta. Do žil se mi vlil adrenalin a pevně jsem zavřela oči.

Tohle se přece nemůže dít, přesvědčovala jsem samu sebe. V žádném případě nedokáže ten stroj opravdu nastartovat, tímhle způsobem naše cesta začít nesmí.

Celé jsem to naplánovala a takhle to vypadat nemělo.

Vtom ranní ticho rozřízlo burácení motoru. Otevřela jsem oči a o vteřinu později se přede mnou objevila Robinsonova chodidla, každé z jedné strany Harleye.

Vždyť porušujeme zákon! měla jsem zaječet. Ale můj mozek tuhle změnu plánu prostě odmítal zpracovat. Nezmohla jsem se ani na slovo. Jen jsem si pomyslela: *On utíká z domova v kovbojských botách! To je tak nepraktický!* A: *Proč jsem si nevzala ty svoje?*

„Stoupni si, Axi,“ zakřičel. „Nasedej.“

Byla jsem jako zkamenělá a hrudník se mi svíral úzkostí. Měla jsem pocit, že snad dostanu infarkt přímo tam na Cedar

Street, mezi pickupem a volvem s nálepkou MOJE DRUHÉ AUTO JE KOŠTĚ na nárazníku. To se mi ten velký útěk ale daří!

Pak Robinson natáhl ruku a pomohl mi nahoru, a než jsem se nadála, seděla jsem za ním na pulzující mašině s dunícím motorem.

„Chyť se mě kolem pasu,“ zavolal.

Byla jsem vyděšená až do morku kostí. A tak jsem to udělala.

„A teď se drž!“

Zařadil rychlost a vyrazili jsme. Motor mi burácel v uších. Táta se nejspíš probere na gauči a bude přemýšlet, jestli to, co slyšel, bylo dunění časně letní bouřky.

Proletěli jsme kolem supermarketu Safeway, kolem fotbalového hřiště naší střední školy, kolem restaurace Reel M Inn, kde se táta každý pátek napíchnul na kapačku s pivem, a kolem „mexické“ restaurace (kde posypávali burritos parmezánem).

Jo, Klamath Falls. Bylo to jedno z těch míst, která vypadají nejlíp ve zpětném zrcátku.

Všechno se mi to míhalo před očima a do tváře se mi opíral proudící vzduch. A najednou mi bylo úplně jedno, jestli probudíme celé to zavšivené město.

Žerte můj prach! chtěla jsem zařvat.

Robinson radostně vyjekl.

Dokázali jsme to. Byli jsme volní.

5

Ani trochu se to nepodobalo mopedu, na kterém jsem se jednou svezla. Vlastně se to nepodobalo vůbec ničemu. Ještě jsme nebyli ani na dálnici a už jsem měla pocit, že letíme.

Pak jsem přes řev motoru uslyšela Robinsonův hlas. „*Zlechtat tě, to se mi nechce. / Radši se projet na motorce!*“ Byla to stará písnička od Arla Guthrieho. Zнала jsem text, protože mi to zpíval táta, když jsem byla malá.

„*A nechce se mi umřít. / Chci jen jezdit na moto... rce,*“ přidala jsem se, i když bych nedokázala zpívat čistě, ani kdyby mi šlo o život.

Robinson nás beze spěchu provezl kolem nákupních center na kraji města. Teď si pohvizdoval (protože pokud si někdy chcete vyřvat hlasivky, zkuste si přeřvat zpěvem Harleye) a choval se, jako by na tom, že svištíme z města na kradené motorce, nebylo nic mimořádného.

Proboha, co jsme si to sakra mysleli, že děláme? Měli jsme sedět v autobuse a místo toho jsme se řtili ven z města na kradeném motocyklu, který stál víc, než můj táta vydělá za dva roky. Útěk z domova byla jedna věc, ale krádež to celé posouvala na úplně jinou úroveň. Najednou jsem si nemohla přestat představovat to zklamání na tátově tváři, až za mě zaplatí kauci, a pořád jsem před sebou viděla titulek ve *Zpravodaji Klamath Falls* – HODNÁ HOLKA SE ZKAZILA – vedle nelichotivé fotky z policejní stanice, na které moje světlá pleť a modré oči působí ještě vybledleji než obvykle.

Zatímco jsme mířili na jih od country klubu Klamath Falls, kam moje máma chodívala na pokerové dámské jízdy pít trnkový gin fizz, snažila jsem se nevidět za každou zatáčkou policajta. A malinko jsem to neustála, když nás pozdravil další motorkář, který jel do města. Jak nás míjel, spustil jednu ruku dolů, ukázal dvěma prsty k silnici a Robinson po něm to gesto zopakoval.

„Nesundávej ruce z řídítek!“ zaječela jsem. „Nikdy!“

„Ale to je pozdrav harleyářů,“ zavolal.

„No a?“

„No, je nezdvořilý ho neoplatit!“

Ale vychování je vám pochopitelně k ničemu, když ležíte rozmázlí někde v příkopě... To jsem ale Robinsonovi neřekla, protože jsem musela uznat, že tu motorku řídí, jako by to předtím dělal už tisíckrát. A dělal? Není na motorku třeba zvláštní řidičák? A co to startování drátkama? Mně by stejně dlouho trvalo vymyslet, jak se to startuje klíčkem. Jo, rozhodně si s Robinsonem máme o čem popovídat.

Když jsme projeli kolem velkého obchodu pro kutily Home Depot, Robinson něco zakřičel, ale jeho hlas se ztratil v burácení motoru. Myslím, že to bylo: „Připravená?“ Nevěděla jsem, co tím myslí, ale ať to bylo cokoli, připravená jsem nejspíš *nebyla*. Pak jsem si všimla, že se rychlostní limit zvedl na devadesátku, a Robinson přidal plyn.

Tohle nejspíš nikoho nepřekvapí, ale když jedete na motorce, nestojí mezi vámi a světem žádné bariéry. (Nebo mezi vámi a tvrdým asfaltem.) Vítr vám hučí v uších a slunce vám svítí do tváře jako profesionální reflektor. Žádné čelní sklo. Žádné bezpečnostní pásy. Už jsme jeli sto pět a malá bílá ručička tachometru šplhala pořád výš. Chytila jsem se Robinsona ještě pevněji.

„Co to děláš?“ zakřičela jsem.

Sto třicet a můj křik nebyl slyšet přes svištění větru.

Sto čtyřicet pět a po tvářích mi tekly slzy. Držela jsem se Robinsona jako o život.

Sto šedesát a připadala jsem si jako v raketě vystřelené do stratosféry.

Adrenalin nám pulzoval v žilách jako tekutý oheň. Byli jsme nabuzení. Nebezpeční. Motorka se otřásla a rozjela se ještě rychleji. Vítr se mě snažil shodit ze sedla jako nelítostná ruka nějakého obra.

Před očima mi proběhl celý život – celý můj krátký smutný život.

Chybět mi rozhodně nebude!

Ten strach byl elektrizující. Děsivý a současně úžasný, a pokud jsem si předtím myslela, že dostanu infarkt, tak teď jsem ho měla *určitě*.

A každou vteřinu toho pocitu jsem si bezvýhradně, závratně, vzrušeně užívala.

Na těch pár okamžiků jsem svlékla svoji pověst maloměstské hodné holky jako ošklivý svetr a spálila ji v plamenech pod znakem Harleye. Utíkali jsme z domova. A teď už i před zákonem. Já a Robinson. Robinson a já.

A když zhyneme v plamenech – no, aspoň zhyneme šťastní, no ne?

6

Ale ať už to bylo štěstím, nebo Robinsonovými řidičskými schopnostmi, nezhylni jsme. Celé hodiny jsme jeli klikatými vedlejšími silnicemi, až mi začalo připadat, jako bych se obtiskla Robinsonovi do zad. Jako by se ze mě stala nějaká obří přísavka ve tvaru holky, kterou ze sebe bude muset seškrábnout tím svým šroubovákem.

V poledne jsme konečně zastavili ve městě Mount Shasta v Kalifornii. Bylo schované na úpatí vysokánské hory se zasněženým vrcholem, který prý představuje nějaký středobod vesmírné moci.

Jo, slyšeli jste správně.

Pokud věříte místním pověstem, sídlí na vrcholu prastará rasa nadlidí jménem Lemuriané, kteří žijí v podzemních tunelech, ale jednou za čas se vynoří. Měří přes dva metry a oblékají se jen do bílého. Jinými slovy, Mount Shasta se vůbec v ničem nepodobá Klamath Falls, které je hlavním městem světové monotónnosti a domovem pro chlapy se jmény jako Critter nebo Duke.

A taky tu v Mount Shasta prý přistáli ufouni. A to je jen vrcholek místního ledovce bizarnosti.

Dokonce i ten usměvavý prodáváč na benzínce měl kolem krku obří ametystový krystal a na tričku diagram čaker.

Robinson mu oplatil blažený úsměv, ten jeho však nevyvolaly kosmické silové paprsky vyzařující z Mount Shasty. Vyvolal ho Harley. Zapózoval s jednou rukou na palivové nádrži a palcem zaháknutým za opasek riflí a otočil se na

mě s připitomělým hollywoodským úšklebkem. „Jsem snad James Dean nebo co? *Rebel bez příčiny?*“

Zamžourala jsem na něj. I když bych to nikdy nepřipustila, musela jsem si přiznat, že jako filmová hvězda vypadá. Jasně, byl trochu hubenější, ale ten jeho obličej? Ten patřil na plakát visící na zdi v ložnici nějaké puberťačky.

„James Dean se zabil při bouračce. Víš jak, protože jel *moc rychle*,“ řekla jsem. Nohy se mi třáslly tak, že jsem sotva stála. Hromové dunění motoru se mi zarylo hluboko do kostí.

„Rychlost jsem překročil jenom jednou,“ namítl. „Musel jsem zjistit, co tenhle rošťák dokáže.“

„Jednou bylo až dost,“ vmetla jsem mu do tváře a snažila se zatvářít přísně. Jasně, fakt se mi to líbilo. Protože *proboha*, bylo to, jako bych letěla. Ale byla jsem si dost jistá, že jet sto osmdesátkou na kradeném Harleyi je – stejně jako paragliding nebo seskok s padákem – něco, co stačí udělat jen jednou.

Robinson šel dovnitř zaplatit za benzin a vynořil se se dvěma lahvemi iontového džusu a balením sušeného masa Slim Jim, které, pokud byste se ptali na můj názor, chutná jako zahradní hadice s čabajkovou příchutí. Ale Robinson zbožňuje odporné pokrmy celou dobu, co se známe.

Udělalí jsme si malou procházku po centru městečka. Viděli jsme tam chlápka, který měl kolem krku ceduli s nápisem BUDETE SPASENI? Ale místo obrázku Ježíše nebo nějakého z andělů na ní byl nakreslený zelený mimozemšťan, ukazující dva vztyčené prsty ve znamení míru. Robinson se zastavil, aby si s ním popovídal. Jak jinak.

Já zalezla do obchodu se zdravou výživou, kde to vonělo po pačuli a kvasnicích, a koupila jsem nám tam nějakou zeleninu k večeři. Když jsem vyšla ven, pročítal si Robinson leták, který mu ten člověk dal.

„Mohli bysme se vydat na duševní cestu,“ poznamenal. „Seznámit se se svýma Hvězdnýma Předkama.“

„Ani náhodou, Plantážníku.“ Vytrhla jsem mu prospekt z ruky a zahodila ho do koše na papír, který stál poblíž. „Ačkoli to zní nesmírně lákavě, tuhle cestu jsem plánovala celý měsíce, a když jsem se dívala naposled, setkání s našima takzvanýma Hvězdnýma Předkama v tom plánu nikde nefigurovalo.“

„No, to ani krádež motorky a podívej, jak krásně to vyšlo.“ Vypadal, že je na sebe za tuhle repliku náležitě pyšný.

„Jo, dobře,“ uznala jsem. „Zatím to bylo skvělé. Ale nemůžeme na kradený motorce přejet celý Státy. Tak zaprvé nás chytěj. A zadruhé si nemyslím, že to můj zadek zvládne.“

Robinson se zasmál. „Ty teď dokonce vypadáš docela našťavaně. A seš?“

„Ne,“ lhala jsem. „Ale příště vybírám dopravní prostředek já.“

„Ale Axi –“ začal.

„Nechci, aby byl tenhle výlet jedna velká chyba, jasný?“ skočila jsem mu do řeči. „Nechci skončit ve vězení.“

Robinson se sehnul a zvedl z venkovní výstavy dárkového obchodu jménem Duševní spojení zamlženou skleněnou kouli. Zamával mi jí před obličejem. „Ve jménu všeho kosmickýho a divnýho a fantastickýho ti vyháním z mysli veškerý pochybnosti.“ Zadíval se na cenovku. „Jenom pět devadesát pět. Za babku!“

Zmizel v obchůdku a o chvíli později se objevil s koulí uloženou ve fialovém sametovém sáčku. Položil mi ji do dlaní. „Má kouzelnou moc,“ informoval mě. „Zařídí, abys ses na mě už nikdy nezlobila.“

„Tak s tím nepočítej,“ utrousila jsem suše. Ale musela jsem se na něj usmát. „Díky. Je vážně hezká.“

„Axi,“ řekl Robinson trochu tišším hlasem, „jestli je tenhle výlet chyba, tak ta nejlepší, jakou kdy uděláme.“

A nějakým způsobem, asi podle toho, jak se na mě v tu chvíli zadíval, jsem věděla, že má pravdu.

7

Než jsme zastavili v kempu v národním parku Redwood, měli jsme za sebou sedm hodin jízdy. Robinson se držel vedlejších silnic a já si nestěžovala. Můj strach z toho, že nás zastaví policajti, pátrající po černém Harleyi s oregonskou značkou, ještě úplně neopadl, ale myslela jsem na něj tím míň, čím dál jsme byli od domova.

Když jsme vjížděli do parku, stálo slunce nízko nad obzorem, a jakmile jsme se vnořili pod zelenou klenbu stromů, zmizelo docela. Pohltily nás stíny a Robinson si tiše hvízdal.

Sekvojový prales. Jak ho jenom popsat? Ty stromy se nad námi temně tyčily a připadalo mi, jako by byly *naživu*. Ne *naživu* jako normální stromy, ale jako by měly duše. Jako by to byly nějaké prastaré moudré bytosti, které jen s minimem zájmu shlížejí na dva unavené teenagery, procházející se pod nimi. Vzduch byl chladný a mírně navlhlý a vládlo tam hluboké ticho. Cítila jsem se jako v kostele.

„Tak teď už úplně chápu ty druidy,“ zašeptal Robinson.

„Myslím, že druidové ve skutečnosti uctívali duby,“ poznamenala jsem. „Ve starověkém Irsku sekvoje neměli.“

„Ty chytrolínko,“ utrousil Robinson a šťouchl do mě.

Položila jsem dlaň na drsný chladivý kmen. „Majestátní poklidnost,“ zašeptala jsem a zkoumala, jak mi ta slova pasují do pusy. Možná zněla trochu nabubřele: Do deníčku si je zapisovat nebudu. Ale takovéhle sekvoje určitě viděli i nějaký *opravdoví* spisovatelé, a tak bych si mohla nějaké

obraty ukrást od nich, ne? „Nepodobají se žádným stromům, jež známe, jsou to vyslanci zašlých časů.“

„Cože?“ zeptal se Robinson.

„John Steinbeck to napsal v *Toulkách s Charleym*.“

Povzdechl si. „Další z těch knížek, cos mi dala –“

„A cos nečetl.“

Robinson dřív předstíral, že se kvůli tomu, že ignoruje ty hromady četby, co jsem na něj hrnula, cítí provinile, ale nakonec si s tím přestal dělat hlavu. „Myslel jsem, že si mám nejdřív přečíst *Na východ od ráje*.“

„Dej vědět, až se k tomu dostaneš,“ řekla jsem. „Nebudu na to čekat zrovna se zadrženým dechem.“

„No, ty mi zase můžeš dát vědět, až si poslechněš to cé-děčko Willa Oldhama, co jsem ti dal.“

„Nahrála jsem si ho do iPodu, jak víš, ale je rozbitej,“ zdůraznila jsem. „Tvoje bulvy jsou docela v pořádku.“

V tu chvíli jsme našli tábořiště, palouček obklopený sekvojemi s piknikovou lavičkou, ohništěm a pumpou na chladnou čistou vodu. Odepnula jsem si od batohu stan. Byl to inženýrský zázrak ve vojenské zelené: Dost velký pro dva lidi a jejich spacáky, a přitom nevážil ani půl kila a složený by se vešel do pytlíku od toustového chleba. Robinson si ho uznale prohlížel.

„Dívej se, jak ho stavím,“ instruovala jsem ho, „protože zítra večer to děláš ty.“

„Já myslel, že starat se o domácnost je ženská práce a muž má lovit jídlo,“ zakřenil se potutelně.

Pohoršeně jsem si odfrkla. „Hodláš tím svým šroubovákem zapíchnout losa? Hodně štěstí.“

„No, myslel jsem spíš něco jako veverku.“ Ale i to byla dost absurdní představa, protože Robinson by nikdy nedokázal něčemu ublížit. Vždyť ten kluk musel zatnout zuby, když měl zabít komára.